

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/189/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3214203322
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:3214203322.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci navrhovateľa: A. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. nad F., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s. r. o., so sídlom Trenčín, Piaristická 46/276, IČO: 36 837 857, proti odporcom: 1/ Mgr. Július Rosina, súdny exekútor, so sídlom v Topoľčanoch, Stummerova 1553, IČO: 42 051 444, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Slávik a partneri, s.r.o., so sídlom Topoľčany, Nám. M.R. Štefánika 3, IČO: 36 861 375, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné nám. 13, o zaplatenie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 2. marca 2015 č. k. 5C/264/2014-187 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh pôvodného navrhovateľa: Spoločnosť GRIMPEK s.r.o., ktorý sa domáhal proti odporcom v I. a 2. rade zaplatenia náhrady škody v sume 104.725,08 eura, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prevedeným dokazovaním, najmä oboznámením s obsahom spisu EX 1547/13 a spisu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 6Er/615/2013 v postupe súdneho exekútora - odporcu v 1. rade, nezistil žiadne porušenie právneho predpisu, jeho postup v exekúcii bol aj procesne správny, preto nemohla vzniknúť jeho zodpovednosť voči navrhovateľovi, a to či už podľa zák. č. 514/2003 Z. z. alebo podľa § 33 EP alebo podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody. Exekúcia sa začala podaním návrhu na exekúciu dňa 14. 06. 2013, poverenie bolo súdom vydané 19. 06. 2013 a následne vydal súdny exekútor - odporca v I. rade príkaz na začatie exekúcie ako zabezpečovací inštitút a to pre banky 20. 06. 2013 a pre Lidl a TESCO 12. 08. 2013. Zároveň bolo vydané dňa 20. 06. 2013 upovedomenie o začatí exekúcie povinnému (navrhovateľovi) bolo doručené 27. 06. 2013. Námiety proti exekúcii boli podané povinným 08. 07. 2013 a v tej deň boli aj postúpené súdu. Návrh na odklad exekúcie bol podaný povinným dňa 03. 07. 2013, jemu bola táto skutočnosť oznámená listom povinného dňa 09. 10. 2013. Námiety boli súdom zamietnuté uznesením zo dňa 02. 09. 2013, zároveň v tom istom uznesení bol povolený odklad exekúcie do skončenia konania na Krajskom súde v Trenčíne sp. zn. 16Cob/144/2013. V tomto konaní krajský súd rozhodol dňa 27. 08. 2013 tak, že uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou 10Rob/8/2013 z 29. 07. 2013 potvrdil. Toto uznesenie sa stalo právoplatným 25. 09. 2013. Exekúcia bola skončená vymožením pohľadávky. Exekučné príkazy na vykonanie exekúcie EX 1457/13 vydal súdny exekútor až potom, ako sa stalo uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 16Cob/144/2013 zo dňa 27. 08. 2013 právoplatné, keďže týmto dňom zanikol odklad exekúcie povolený uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou 6Er/615/2013 zo dňa 02. 09. 2013. Celkovo na základe

exekučných príkazov na vykonanie exekúcie bola poukázaná vyššia suma, než bola suma exekúciou vymáhaná plus trovy exekúcie. Pohľadávka oprávneného vrátane príslušenstva a trov súdneho konania predstavovala sumu 70.435,22 eura, trovy exekúcie 17.228,40 eura, celková suma vymáhaná v exekúcii bola 87.663,62 eura. Voči navrhovateľovi ako povinnému však boli u odporcu v 1. rade vedené ďalšie 4 exekúcie v prospech Sociálnej poisťovni a to pod sp. zn. EX 1797/13, EX 1889/13, EX 1997/13 a EX 1514/13. Zo sumy, ktorá bola poukázaná na účet súdneho exekútora bola časť vo výške 17.061,46 eura zexekúovaná v prospech týchto exekúcií postupom podľa § 105 a nasl. EP exekučnými príkazmi zo dňa 15. 10. 2013. Nakoniec zostatok sumy, t. j. suma 12.633,74 eura bola dňa 02. 12. 2013 poukázaná povinnému - navrhovateľovi. Dôvodom toho, že táto suma bola poukázaná až dňa 02. 12. 2013 bolo to, že voči povinnému začal Okresný súd v Trenčíne pod sp. zn. 40Er/1/2013 reštrukturalizačné konanie uznesením zo dňa 14. 10. 2013, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 21. 10. 2013. Výsledok reštrukturalizačného konania bol zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 27. 11. 2013, následne poukázal túto sumu navrhovateľovi ako povinnému. Pokiaľ ide o odporcu v I. rade, tak v spore nie je pasívne legitimovaný, nakoľko u neho išlo o výkon exekučnej činnosti a zák. č. 514/2003 Z. z. upravuje na takéto prípady zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a ust. § 21 a nasl. citovaného zákona upravuje podmienky regresnej náhrady. Ak by sa preukázali všetky štyri predpoklady pre vznik zodpovednosti, zodpovedal by štát, t. j. odporca v 2. rade, ktorému by následne vzniklo právo na regres voči osobe, ktorá konala. V zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. pre vznik zodpovednosti sa vyžaduje: a/ výkon verejnej moci, b/ nesprávny úradný postup, c/ vznik škody, d/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom ako výkonom verejnej moci a vznikom škody. Podľa výslovného ust. § 5 ods. 2 EP, vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci, išlo preto o výkon verejnej moci. Z toho istého dôvodu je nepoužiteľné v tomto prípade ust. § 33 ods. 1 EP.

Prevedeným dokazovaním tak, ako bolo vyššie popísané, súd nezistil existenciu nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora. Z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že príkazy na vykonanie exekúcie boli vydané v predmetnom exekučnom konaní EX 1547/2013 v čase, keď súdny exekútor mal k dispozícii právoplatné rozhodnutie súdu o námietkach a v čase, keď pominuli dôvody odkladu exekúcie a to bez ohľadu na to, akou formou bolo toto rozhodnutie súdnemu exekútorovi doručené. Námietka navrhovateľa o nedostatku riadneho doručenia rozhodnutia súdu 6Er/615/2013 zo dňa 02. 09. 2013 nemá žiadne opodstatnenie, navrhovateľ nevysvetlil, v čom mali spočívať nedostatky riadneho doručenia uvedeného súdneho rozhodnutia, pričom predmetné uznesenie bolo súdnemu exekútorovi doručené. V zmysle § 45 ods. 1 OSP možno aj osobné vyznačenie právoplatnosti súdnym exekútorom na príslušnom súde považovať za riadne doručenie právoplatného súdneho rozhodnutia tak, že toto rozhodnutie si súdny exekútor prevzal osobne na príslušnom súde, teda doručenie vykonával súd.

Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené porušenie povinnosti súdneho exekútora vykonávať exekúciu len v stanovenom rozsahu, aj táto povinnosť súdneho exekútora bola dodržaná, keďže súdny exekútor vykonával exekúciu viacerými spôsobmi, pričom ani v jednom jeho exekučnom príkaze nebol prekročený jej rozsah. Súdny exekútor postupoval v zmysle § 105 a nasl. EP, kedy vzhľadom na to, že disponoval väčším obnosom finančných prostriedkov a viedol ďalšie exekúcie, kde povinným bol navrhovateľ a oprávneným Sociálna poisťovňa vydal exekučné príkazy a na základe nich vykonal ako dlžník voči navrhovateľovi týmto spôsobom exekúcie v prospech oprávneného. Nakoľko, až po vykonaní exekúcie bola vyhlásená reštrukturalizácia, jej následky nemohli mať vplyv na už vykonanú exekúciu a súdny exekútor postupoval v súlade so Zákom o konkurze a reštrukturalizácii, keď finančné prostriedky, ktoré mal k dispozícii nad rámec exekúcie vrátil povinnému. Navrhovateľ teda v konaní nepreukázal, že by mu vôbec vznikla škoda, čo vlastne na svojej strane považuje za škodu, v jeho majetkovej sfére nedošlo k žiadnej ujme, preto nemožno hovoriť o vzniku škody. Tiež tu chýba pre vznik zodpovednosti vyžadujúca sa príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom ako výkonom verejnej moci a vznikom škody. Ak navrhovateľ považuje za škodu, ktorá mu vznikla sumu 104.725,08 eura, t. j. sumu, ktorou bolo uspokojených 5 pohľadávok voči nemu, takto jednoznačne chýba príčinná súvislosť, lebo k tomuto „škodlivému“ následku by aj tak bolo došlo. Navrhovateľ teda nepreukázal nesprávny úradný postup, nepreukázal výkon exekúcie vedenej súdnym exekútorom Mgr. Júliusom Rosinom v rozpore so zák. č. 233/1995 Z. z. nepreukázal vznik škody a tiež nepreukázal vznik zodpovednosti štátu vyžadujúcu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom ako výkonom verejnej moci a vznikom škody. Z uvedených dôvodov návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľ a domáhal sa jeho zmeny tak, aby odporcovia v I. a 2. rade boli zaviazaní zaplatiť mu náhradu škody vo výške 104.725,08 eura s úrokom z omeškania vo výške 9,15 % z dlžnej sumy odo dňa podania žaloby do zaplatenia. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci. Odporca v I. rade ako súdny exekútor v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 1547/2013 konal neoprávnene a to tak, že navrhovateľovi zexekuoval finančné prostriedky celkom vo výške 117.358,82 eura a to jednotlivými zrážkami z účtu vedeného v banke N. a.s. dňa 26. 09. 2013 vo výške 100,53 eura, dňa 02. 10. 2013 vo výške 33.947,70 eura a dňa 14. 10. 2013 vo výške 4.688,11 eura a tiež od dlžníka navrhovateľa spoločnosti Lidl Slovenská republika v. o. s. dňa 10. 10. 2013 vo výške 83.863,59 eura, pričom k tomu nebol oprávnený, pretože nemal riadne doručené právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 02. 09. 2013 sp. zn. 6Er/615/2013 a to v zmysle ust. § 50 ods. 3 EP. K porušeniu zákona v danom prípade došlo aj zo strany odporcu v 2. rade, ktorý riadne nedoručil právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 02. 09. 2013 sp. zn. 6Er/615/2013 odporcovi v 1. rade. Tiež nie je možné opomenúť skutočnosť, že rozhodnutie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 02. 09. 2013 nadobudlo právoplatnosť v časti výroku I. týkajúcej sa rozhodnutia o námietkach proti exekúcii dňa 28. 09. 2013, právoplatnosť vyznačená až dňa 30. 09. 2013, pričom odporca v I. rade vydal exekučný príkaz a vykonal zrážky z účtu povinného už dňa 26. 09. 2013, čo sú dva dni pred nadobudnutím právoplatnosti. Odporca v I. rade nevykonal exekúciu proti žalovanému žiadnym iným spôsobom, ako napr. predajom huteľných vecí či nehnuteľností. Neoprávnené konanie odporcu v I. rade preukazuje aj skutočnosť, že mu vrátil zo zexekuovaných finančných prostriedkov sumu 12.633,74 eura. Z uvedeného je zrejmé, že zo strany odporcov v I. a 2. rade došlo k porušeniu zákona a k neoprávnene vedenej exekúcii, ktorú odporca vykonával nad rámec svojho oprávnenia, z čoho mu bola ako poškodenému spôsobená škoda celkom vo výške 104.725,08 eura.

K odvolaniu sa vyjadril odporca v I. rade, ktorý navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a navrhovateľa zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania. Vo svojom vyjadrení uviedol, že od počiatku oponoval nedostatkom jeho pasívnej legitímácie v spore. U neho išlo o výkon exekučnej činnosti a zák. č. 514/2003 Z. z. upravuje na takéto prípady zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci a ust. § 21 a nasl. upravuje podmienky regresnej náhrady. Odvolacie argumenty navrhovateľa možno zhrnúť do 3 bodov: 1/ že nedošlo k riadnemu doručeniu rozhodnutia súdu o námietkach s vyznačenou právoplatnosťou, keď navrhovateľ tu vidí rozpor v ust. § 50 ods. 3 EP, 2/ že vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie a vykonal zrážky už 26. 09. 2013 t. j. dva dni pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 6Er/615/2013 z 02. 09. 2013 a 3/ že jednotlivými zrážkami bola zexekuovaná suma 117.358,82 eura, hoci celková vymáhaná suma v tejto exekúcii vrátane príslušenstva a trov exekúcie predstavovala iba sumu 87.663,62 eura. K prvej námietke uviedol toľko, že rozhodnutie súdu v spise mal, pretože Okresný súd Bánovce nad Bebravou mu ho po jeho vydaní doručoval. Rovnako v jeho exekučnom spise sa nachádza uznesenie s vyznačenou doložkou právoplatnosti, je teda nepochybné, že informácia o tom, že toto uznesenie súdu je právoplatné sa k nemu dostala. Je toho názoru, že účelom ust. § 50 ods. 3 EP je to, aby bolo zabezpečené, že exekútor bude mať vedomosť o tom, že uznesenie o námietkach je už právoplatné a zanikla procesná prekážka ďalšieho postupu. Ak si teda po jeho doručení a vydaní zabezpečil na ňom vyznačenie právoplatnosti, účel a zmysel ust. § 50 ods. 3 EP bol v takomto postupe dosiahnutý a nemožno posudzovať takýto postup ako porušenie Exekučného poriadku, ktoré by navyše zakladalo právo na náhradu škody. K bodu 2. námietok uviedol, že exekučné príkazy vydal až 30. 09. 2013, nasvedčujú tomu aj jednotlivé platby, ktoré boli postupne zasielané na jeho účet a to dňa 02. 10. 2013 suma 33.394,70 eura a dňa 10. 10. 2013 suma 83.863,59 eura. Je pravdou, že dňa 26. 09. 2013 bola zaslaná aj suma 100,53 eura, avšak k termínu poukázania tejto sumy sa vyjadriť nevie. Celkovo tieto sumy predstavovali 117.358,82 eura, t. j. sumu, ktorú aj sám navrhovateľ tvrdí, že mu bola zexekuovaná. K bodu 3. námietok uviedol, že aj keď bola postihnutá suma 117.358,82 eura nesvedčí to o tom, že by exekúcia bola vedená neoprávnene, alebo že by bola vedená aj nad sumu 87.663,62 eura. Keďže v jeho exekútorskom úrade boli vedené ešte ďalšie 4 exekúcie voči navrhovateľovi ako povinnému v prospech oprávneného Sociálna poisťovňa, postihol časť tejto sumy nad 87.663,62 eura exekučnými príkazmi vydanými v týchto veciach a následne zvyšok sumy vrátil navrhovateľovi ako povinnému. Stalo sa tak 02. 12. 2013 a dôvodom, že táto suma bola poukázaná až toho dňa bolo, že voči povinnému začal Okresný súd Trenčín pod sp. zn. 40Er/1/2013 reštrukturalizačné konanie, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 21. 10. 2013, pričom čakal na výsledok reštrukturalizačného konania, ktorý bol zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 27. 11. 2013.

Odporca v 2. rade sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v § 153 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvého stupňa dostatočne, správne a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi, skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, pričom vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo, a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov a tvrdení účastníkov vyplynula a vykonané dôkazy správne vyhodnotil vo vzťahu k uplatnenému nároku podľa zásad vyplývajúcich z § 132 a nasl. OSP. Zistený skutkový stav posúdil podľa správnych zákonných ustanovení (príslušných ustanovení zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a zák. č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok), ktoré aj správne vyložil a vyvodil z nich správne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Navrhovateľ podané odvolanie odôvodnil dôvodom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci. Tento odvolací dôvod nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd prvého stupňa návrh voči navrhovateľovi v I. rade zamietol z dôvodu, že tento nie je vecne pasívne legitimovaný. S takýmto právnym posúdením súdu prvého stupňa sa odvolací súd plne stotožňuje.

Exekútor je v zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len Exekučný poriadok) štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (ďalej len exekučná činnosť). Podľa § 3 EP exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou SR, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní.

Z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo Exekučným poriadkom vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úkony štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci deľby verejnej (štátnej) moci súdny exekútor sa podieľa na realizácii základného práva na súdnu, na inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom, pričom vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Vzťah medzi navrhovateľom - povinným v exekučnom konaní a odporcom v I. rade § - súdnym exekútorom vykonávajúcim exekúciu pod sp. zn. EX 1547/2013 je nutné chápať ako

verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcie štátu v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne postavenie charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve.

Dňom 01. 07. 2004 nadobudol účinnosť zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon o zodpovednosti štátu), ktorý upravil zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci (článok 1 § 1 písm. a/) za výkon verejnej moci rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (článok 1 § 2 písm. a/) a za orgán verejnej moci (okrem iných tam uvedených osôb) aj fyzickú osobu alebo právnickú osobu, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci (článok 1 § 2 písm. b/ bod 2 zákona). V súvislosti s takouto úpravou došlo aj k zmene ust. § 33 ods. 1 EP, podľa ktorej od 01. 07. 2004 ak osobitný zákon (ktorým je práve Zákon o zodpovednosti štátu) neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, ktorú spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s exekučnou činnosťou.

V ust. § 3 ods. 1 Zákona o zodpovednosti štátu je zakotvená zodpovednosť štátu za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona pri verejnej moci a to a/ nezákonným rozhodnutím, d/ nesprávnym úradným postupom.

Za orgán verejnej moci je v § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 stanovený súdny exekútor, ak spôsobí škodu pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu a tým predpisom je práve Exekučný poriadok. Z uvedeného vyplýva, že pôvodná priama zodpovednosť exekútora, ktorá bola zakotvená v § 33 ods. 1 EP v znení účinnom do 30. 06. 2004 bola nahradená primárnou zodpovednosťou štátu. V danom prípade je to teda štát, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti a z tých dôvodov samotný súdny exekútor nie je vo veci vecne pasívne legitimovaný. Preto súd prvého stupňa správne voči nemu žalobu z nedostatku vecnej pasívnej legítimácie zamietol.

Čo sa týka odporcu v 2. rade, odvolací súd sa i vo vzťahu k nemu plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, s jeho zisteným skutkovým stavom ako aj právnym posúdením.

Zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup zakotvuje zák. č. 514/2003 Z. z. podľa ktorého musia byť splnené všeobecné podmienky pre zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to a/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne, pričom nárok na náhradu škody musí byť uplatnený riadne a včas. Existencia týchto zákonných podmienok musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nestačí len pravdepodobný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na poškodenom, teda na navrhovateľovi.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

V preskúmvanej veci navrhovateľ namieta nesprávny úradný postup súdneho exekútora Mgr. Júliusa Rosinu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 1547/2013, ktorým mal spočívať v porušení viacerých ustanovení Exekučného poriadku.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že dňa 19. 06. 2013 Okresný súd Bánovce nad Bebravou vydal poverenie súdnemu exekútorovi na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Bánovce nad Bebravou z 21. 05. 2013 č. k. 10Rob/8/2013-77. Na základe vydaného poverenia súdny exekútor dňa 20. 06. 2012 vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo navrhovateľovi (povinnému) doručené dňa 27. 06. 2013. Dňa 03. 07. 2013 podal navrhovateľ prostredníctvom súdneho exekútora návrh na odklad exekúcie a dňa 08. 07. 2013 boli súdnemu exekútorovi doručené námietky voči exekúcii, ktoré súdny exekútor bezodkladne doručil príslušnému exekučnému súdu. Dňa 02. 09. 2013 vydal Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesenie č. k.

6Er/615/2013-38, ktorým zamietol námietky povinného - navrhovateľa voči predmetnej exekúcii a povolil odklad exekúcie do právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 16Cob/144/2013. Konanie pred Krajským súdom v Trenčíne bolo ukončené rozhodnutím zo dňa 27. 08. 2013 č. k. 16Cob/144/2013-119, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa z 29. 07. 2013 č. k. 10Rob/8/2013-94, ktorým okresný súd odpor povinného - navrhovateľa odmietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25. 09. 2013. Z uvedeného vyplýva, že právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu bola jednoznačným spôsobom potvrdená. Následne dňa 30. 09. 2013 vydal súdny exekútor exekučné príkazy na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a na vykonanie exekúcie prikázaním iných peňažných pohľadávok. Navrhovateľ v návrhu ako aj počas konania namieta, že súdny exekútor vydal exekučné príkazy pred rozhodnutím súdu o návrhu navrhovateľa ako povinného v exekučnom konaní na odklad exekúcie a pred rozhodnutím súdu o námietkach voči exekúcii, čím mal súdny exekútor porušiť ust. § 52 ods. 1, § 56 ods. 5, § 96 ods. 1, § 107 ods. 1 a iné EP. Vo vzťahu k uvedeným námietkam odvolací súd udáva, že tieto jeho tvrdenia z obsahu exekučného spisu nevyplývajú. Navrhovateľ zrejme nerozlišuje dva úplne rozdielne právne inštitúty exekučného konania, ktorým sú príkaz na začatie exekúcie (§ 95 a § 106 EP) a príkaz na vykonanie exekúcie (§ 96 a § 107 EP). Z exekučného spisu súdneho exekútora sp. zn. EX 1547/2013 bolo zistené, že súdny exekútor dňa 20. 06. 2013 vydal príkaz na začatie exekúcie v zmysle § 95 EP a taktiež upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré navrhovateľ prevzal dňa 27. 06. 2013. Dňa 12. 07. 2013 vydal príkaz na začatie exekúcie prikázaním inej peňažnej pohľadávky, než pohľadávky z účtu v banke v zmysle ust. §105 EP. Príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke je úkon súdneho exekútora adresovaný banke, v ktorej má povinný účet. Príkaz na začatie exekúcie postačí doručiť iba banke, nie je potrebné ho doručovať oprávnenému a povinnému. Dňom doručenia príkazu na začatie exekúcie banke povinný stráca právo na výplatu prostriedkov z účtu do výšky zablokovanej sumy a pohľadávka oprávneného získava svoje poradie. Tento záver platí aj pre exekúciu iných peňažných pohľadávok. Banka po doručení príkazu na začatie exekúcie zablokuje na účte povinného sumu uvedenú v tomto príkaze. To znamená, že príkaz na začatie exekúcie je zabezpečovacím inštitútom s úplne odlišnými právnymi účinkami ako príkaz na vykonanie exekúcie. Príkazom na vykonanie exekúcie súdny exekútor nariaďuje speňaženie určitého majetku povinného alebo priame vymoženie inej povinnosti, pričom tento príkaz sa už doručuje nielen banke, ale aj oprávnenému a povinnému. Ako to jednoznačne vyplýva zo skutkového stavu veci, dňa 20. 06. 2013 a 12. 07. 2013 súdny exekútor vydal exekučné príkazy na začatie exekúcie v súlade s ust. § 95 a § 106 EP, nie exekučné príkazy na vykonanie exekúcie podľa § 96 a §107 EP. Exekučné príkazy boli vydané súdnym exekútorom až 30. 09. 2013, pričom je rozhodujúce, že dňa 28. 09. 2013 nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, ktorým súd zamietol námietky voči predmetnej exekúcii a povolil odklad exekúcie a dňa 25. 09. 2013 pominuli dôvody odkladu exekúcie, nakoľko konanie vedené pred Krajským súdom v Trenčíne bolo v tento deň právoplatne ukončené. Z uvedeného je preto zrejme, že súdny exekútor pri vydaní príkazov na začatie exekúcie postupoval v súlade s ust. § 56 ods. 5 EP (s účinnosťou od 01. 01. 2015 ods. 6). Z tých istých dôvodov preto nedošlo k porušeniu ust. § 95, § 96, § 106 a § 107 EP. Nie je pravdou, že by súd prvého stupňa nedoručil súdnemu exekútorovi rozhodnutie, ktorým boli jeho námietky proti exekúcii zamietnuté, pretože z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že takéto rozhodnutie bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 05. 09. 2013. Na tomto rozhodnutí je vyznačená doložka právoplatnosti dňom 28. 09. 2013 čo sa týka zamietnutia námietok povinného proti exekúcii. Rovnako v exekučnom spise je rozhodnutie vyznačené doložkou právoplatnosti a je teda nepochybné, že informácia o tom, že uznesenie súdu je právoplatné sa dostala do vedomostnej sféry súdneho exekútora.

Účelom ustanovenia § 50 ods. 3 Exekučného poriadku je to, aby bolo zabezpečené, že exekútor bude mať vedomosť o tom, že uznesenie o námietkach je už právoplatné a zanikla procesná prekážka ďalšieho postupu. Ak si teda aj súdny exekútor sám na rozhodnutí zabezpečil vyznačenie právoplatnosti, splnilo to účel a zmysel ust. § 50 ods. 3 EP a nemožno takýto postup súdneho exekútora považovať za porušenie Exekučného poriadku, ktoré by navyše zakladalo právo na náhradu škody. Súdny exekútor vydal exekučný príkaz až potom, čo mal doručené právoplatné rozhodnutie súdu o námietkach v zmysle ust. § 52 ods. 1 EP, a preto z jeho strany nedošlo k porušeniu citovaného ustanovenia. Vydal exekučný príkaz tiež už v čase, keď odklad exekúcie zanikol, pretože odklad exekúcie bol povolený len do právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, ktorý rozhodoval o odvolaní povinného proti rozhodnutiu, proti ktorému odpor proti platobnému rozkazu zamietnutý. Účinky odkladu exekúcie spočívajú v tom, že súdny exekútor nemôže vykonávať úkony exekučnej činnosti smerujúce k speňaženiu majetku povinného alebo k nútenú splneniu inej povinnosti, t. j. nemôže vykonať dražbu

alebo vydať exekučný príkaz. Tiež nemôže vydávať ani nové príkazy na začatie exekúcie a určovať ďalšie spôsoby vykonania exekúcie.

V danom prípade ako už bolo vyššie konštatované, súdny exekútor vydal exekučný príkaz až potom, čo pominuli účinky odkladu exekúcie a to dňa 30. 09. 2013. Je pravdou, že dňa 26. 09. 2013 bola zaslaná suma 100,53 eura, avšak túto skutočnosť nemožno pripísať na vinu súdneho exekútora, pretože účinky odkladu sa prejavujú aj v tom, že tretie osoby nepostupujú podľa exekučného príkazu, teda zadržané sumy nevyplácajú oprávnenému. Preto ak aj bola cestou peňažného ústavu poukázaná táto suma, nešlo o nesprávny úradný postup zo strany súdneho exekútora.

Posledným odvolacím dôvodom navrhovateľa bola skutočnosť, že jednotlivými zrážkami bola zexekúovaná suma 117.358,82 eura, hoci celková vymáhaná suma v exekúcii vrátane príslušenstva a trov exekúcie predstavovala iba 87.663,62 eura. Ani tento odvolací dôvod nepovažoval odvolací súd za relevantný. Ak by bolo možné konštatovať, že súdny exekútor viedol exekúciu nad dovolený rozsah, bolo by to možné len v tom prípade, ak by s naloženými finančnými prostriedkami naložil takým spôsobom, že by tieto navrhovateľovi po vyúčtovaní neboli vrátené. Nie je nepodstatnou skutočnosť, že u súdneho exekútora boli vedené ďalšie 4 exekúcie voči navrhovateľovi ako povinnému v prospech oprávneného Sociálna poisťovňa, kde časť finančných prostriedkov, ktoré boli z jednotlivých peňažných ústavov poukázané zexekúoval v týchto konaniach exekučnými príkazmi vydanými v týchto exekúciách a to exekučnými príkazmi zo dňa 10. 10. 2013 a 15. 10. 2013. Zvyšok sumy, ktorá zostala bola poukázaná povinnému, a preto nemožno hovoriť že by odporca porušil pri výkone exekučnej činnosti nejaké svoje povinnosti, naopak je možné jednoznačne konštatovať, že odporca v 1. rade pri výkone exekučnej činnosti neporušil žiadne svoje povinnosti a k žiadnemu pochybeniu pri priamom výkone zo strany odporcu v I. rade nedošlo. Odvolací súd je preto toho názoru, zhodne so súdom prvého stupňa, že predpoklady zodpovednosti odporcov v I. a 2. rade za škodu neboli splnené, keďže chýbal zákonný predpoklad tejto zodpovednosti a to porušenie povinnosti odporcu v I. rade ako súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal, že by mu vôbec škoda vznikla a taktiež, že tu chýba ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu a to príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom ako výkonom verejnej moci a vznikom škody. V ďalšom už len odkazuje na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa ako na vecne správne bez toho, aby ich opakoval (§ 219 ods. 2 OSP). Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania nerozhodoval, pretože súd prvého stupňa si vyhradil, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti vo veci samej. Preto súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.